

«Друзі, ви мені не повірите, — надрукував Ден і, глянувши на монітор, похитав головою. — Спеціаліст із керування пам'яттю? Невже такий і справді існує? Хай там як, просто перегляньте відео і скажіть, що ви про це думаєте!»

Курсор кружляв навколо останнього речення — воно видавало його розпач. Начхати. Ден справді вже почав втрачати надію. Три останні повідомлення залишилися без відповіді, і він уже почав сумніватися, чи Еббі з Джорданом взагалі їх читають.

Він натиснув «Відправити».

Тоді відсунувся від столу і покрутив шиєю, прислухаючись до хрускоту в хребті. Закрив ноутбук — може, занадто різко, — підвівся і запхав його до наплічника поміж книжок і паперів. Щойно він усе поскладав, як продзвенів дзвоник, і він вийшов з бібліотеки в коридор.

Учні рухалися довгою колоною. Ден помітив кількох однокласників з курсу математичних обчислень, і вони помахали йому, коли він підійшов до їхніх шафок. Міссі, невеличка брюнетка із розсипом веснянок на носі, прикрасила двері своєї шафки всіма наліпками і листівками з «Доктора Хто», які їй тільки вдалося знайти.

Високий довготелесий хлопець на ім'я Тарік витягав книжки із сусідньої шафки, а біля нього стояв найнижчий хлопець серед усіх дванадцятикласників, Беккет.

— Привіт, Дене, — привіталася Міссі. — Нам бракувало тебе у їдальні. Куди ти подівся?

— А, та я ходив до бібліотеки, — відповів Ден. — Мав закінчити дещо з літератури.

— Боже, вам доводиться так багато готуватися до тих уроків, — сказав Беккет. — Я радий, що в мене тільки англійська.

— Отож, Дене, коли ти підійшов, ми якраз говорили про «Макбета». Плануєш іти?

— Я чув, що постановка просто чудова, — додав Тарік, з брязкотом зачиняючи свою шафку.

— Я навіть не знав, що у нас будуть ставити «Макбета», — зізнався Ден. — Це що, якийсь драмгурток?

— Так, і там буде Енні Сі. От тобі й вагома причина, щоб піти. — Беккет лукаво посміхнувся до хлопців, Ден мимовільно посміхнувся у відповідь, і всі четверо рушили коридором. Ден не міг пригадати, які наступні уроки були у його однокласників, проте, хоча насправді у бібліотеці він нічого не вчив, зараз він підіймався на другий поверх на заняття з літератури. Не те щоб це був його улюблений предмет, та Еббі прочитала більшість програмних книжок і зазвичай розповідала йому короткий зміст, полетшуючи його роботу.

— Я кажу, що треба йти, — сказав Тарік. Він носив на три розміри більшого светра й обтислі штани. Через це він був схожий на кумедні статуетки з великою головою і маленьким тілом. — Дене, ходи з нами. Може, мені вдасться дістати нам безкоштовні квитки, я знайомий із головним техніком.

— Не знаю, я ніколи особливо не цікавився «Макбетом». Мабуть, це трохи занадто для таких людей з ОКР¹, як я, — випалив Ден, енергійно витираючи невидиму пляму на рукаві.

Міссі й Тарік втупились у нього здивованими поглядами.

— Ну, знаєте? — ніяково посміхнувся він. — Згинь, проклята плямо?

— А, це з п'єси? — запитав Тарік.

— Так, це... Це один з найвідоміших рядків. — Ден насупився. Еббі з Джорданом одразу б зрозуміли. Хіба читання «Макбета» не було обов'язковим для всіх учнів? — Ну, тоді побачимось пізніше.

Ден відділився від гурту і пішов нагору. Вийняв з кишені телефон і швиденько надіслав повідомлення Джордану та Еббі: «Тут ніхто не розуміє моїх жартів. Рятуйте!» Двадцять хвилин по тому, коли він нудьгував на уроці, Джордан усе ще нічого не відповів, а Еббі надіслала стримане «Ха-ха-ха».

Що сталося? Куди поділися його друзі? Не схоже, щоб вони були аж такі зайняті... Ще минулого тижня Джордан переписувався

¹ ОКР — обсессивно-компульсивний розлад.

з ним у Facebook і розказував, які нудні у нього уроки. Він казав, що після літніх підготовчих курсів у Нью-Гемпширському коледжі в навчальній програмі для нього немає нічого складного. Ден поспівчував йому, але, чесно кажучи, заняття в коледжі запам'я- талися йому того літа найменше. А от те, що сталося в гуртожит- ку, Брукліні, — колишньому притулку для душевнохворих, котрим керував схиблений головний лікар Деніел Кроуфорд, — ніяк не виходило йому з голови.

Але щоразу, коли він думав про цю *невеличку* деталь, думки приводили його до Джордана та Еббі. Одразу після повернення з коледжу Ден постійно отримував від них повідомлення та елек- тронні листи, а зараз вони майже не спілкувалися. Міссі, Тарік і Беккет були хорошими друзями, однак Еббі з Джорданом були іншими. Джордан умів зачепити його за живе, але робив це не зі зла, і змішив усіх трьох. А якщо заходив занадто далеко, поруч завжди була Еббі, щоб утихомирити його і відновити рівновагу. Справді, вона була тим гвинтиком, на якому трималася їхня трій- ця — трійця, яку, на думку Дена, варто було зберегти.

То чому ж друзі ігнорують його?

Він глянув на годинника і важко зітхнув. Ще дві години до за- кінчення занять. Ще дві години, поки він зможе кинутись додому і зайти в Інтернет, щоб перевірити, чи друзі не хочуть з ним по- спілкуватися.

Він знову зітхнув і сповз на кріслі, знехотя ховаючи телефон.

Якось дивно, що таке небезпечне місце, як Бруклін, згуртувало їх, а звичайне повсякденне життя розділяє.

На тарілці біля ноутбука лежав надкушений сандвіч з арахісовим маслом. Під ногами валявся підручник з історії, і його потихень- ку вкривало листя. Прохолодне осіннє повітря зазвичай допома- гало хлопцю зосередитись, але замість того щоб, як і належить, зайнятися домашнім завданням, Ден проглядав файл, у якому зі- брав інформацію про Бруклін. Після завершення підготовчих кур- сів він постарався зібрати докупи всі свої записи, висновки роз- слідувань і фотографії, які знайшов у притулку, і зробити один акуратний файл.

Він упіймав себе на тому, що заглядає до нього занадто часто. Але навіть з урахуванням оригінальних документів йому бракувало

значної частини інформації з історії життя головного лікаря. А після того як він дізнався, що може бути його родичем — що цей жахливий чоловік може бути його двоюрідним дідом і навіть тезком, — Ден відчув, що це провалля в його особистій історії, загадка, яку він мусить розгадати.

А поки що той файл був лише способом відволіктися, якимось убити час, поки він чекав, коли Джордан чи Еббі з'являться в мережі. Що там любив повторювати його тато? *«Поквартесь і почекайте...»*

— Чи можна бути ще жалюгіднішим? — пробурмотів Ден, запускаючи обидві руки в своє темне скуйовджене волосся.

— Гадаю, що з тобою все добре, любий.

Еге ж. Краще в майбутньому тримати такі похмурі думки при собі. Ден підняв голову і побачив, що на ганку стоїть його мати, Сенді, і посміхається. Вона тримала в руках чашку какао, що парувала, і Ден сподівався, що це вона принесла для нього.

— Багато роботи? — запитала вона, киваючи на підручник, що забутий лежав у нього під ногами.

— Майже закінчив, — знизав плечима Ден і взяв у неї чашку з какао, натягнувши на пальці рукави свого светра. — Мабуть, я заслужив на невеличку перерву.

— Авжеж, — погодилась Сенді та якимось винувато посміхнулась. — Просто... ну, кілька місяців тому ти, здавалося, дуже радів з нагоди достроково вступити до Університету Пенсильванії, але ось уже жовтень і кінцевий термін подання документів не за горами.

— У мене ще багато часу, — якимось невпевнено відповів Ден.

— Може, на есе його й вистачить, але хіба тобі не здається, що в приймальній комісії здивуються, що у випускному класі ти раптом припинив займатися позакласною роботою? Ти міг би піти кудись на практику. Хоча б один день, навіть на вихідних, — я думаю, це мало б велике значення. А може, тобі варто відвідати й інші університети — сам знаєш, поспішні рішення не завжди вдалі.

— Мені не треба додаткової позакласної роботи, бо в мене і так хороші оцінки. До того ж додаткових балів моїй заяві накинуть ПКНГК¹.

Сенді насупила свої світлі брови. Свіжий вітерець ворухив її волосся. Вона відвернулася і дивилась на дерева, що оточували

¹ ПКНГК — підготовчі курси Нью-Гемпширського коледжу.

